

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adatnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 ft — Félévre 2 ft — Negyedévre 1 ft. Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarecz Sándor könyvkereskedése, hová az előfizetési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttér petit sora 30 kr.</p>
---	---	---

Cyávaság.

Megvagyunk győződve, hogy alig akad olvasóink közül valaki, a ki figyelemmel ne kísérte volna, hogy az utczai suhanczok mi módon kezdik el a veszekedést. Hogy miként keletkezik szóváltásból nem egyszer véres verekezés. Mely azután legtöbbször a fenyítő járásbírósnál, sőt nem egyszer a bünyefítő kir. törvényszéknél nyer befejezést.

A kötekedést rendszeren a leggyávabb fickók szokták kezdeni, a kik azután a komoly összeütközésnél vagy elillannak, vagy erősebbek háta mögé bújnak és onnan köpködnek az ellenfélre. Nagyon természetes, hogy ezeket a haszontalan gyáva teremtések sem az egyik, sem a másik fél nem becsüli semmire, sőt bizonyos tartózkodó megvetéssel kerülnek őket; mindazonáltal kénytelenek néha igénybe venni szolgálatukat, mert „kezdő” nélkül becsületes verekedést nem lehet előidézni.

A milyen megvetendő szerepet játszanak a duhaj legényéletben a „kezdők,” épp oly gyáva szerepet játszik közéletünkben a „Tiszavidék” felelős szerkesztője, a csongrádi nemzeti párt „nagyaságos fővezére,” Hegyi Antal szelídlelkű lelki pásztorunk, a ki

midőn már agyon rágalmozott minden tisztességes férfiút, összevesztette az egész várost, az egész vármegye polgárságát, akkor midőn a templomi szószékről hangoztatott és lapjában közzétett förmedvényeit megtévezve visszakapja, a vármegye főispánja háta mögé akar bújni, azt akarja neki ugratni, azt akarja felhecezelni, hogy álljon bosszút rajtuk azért, mert a kölesönt kamatostul visszafizették.

„De nem így verik ám a cigányt” nagyságos fővezér úr! Hanem ha tessék önnek tisztességes embereket lerángatni, ha tetszik rágalmozni, ha tetszik a templomi szószékről a hivatket hamisan informálni és végre, ha van önnek bátorsága személyeskedni és alaptalanul gyanúsítani, hát akkor tessék a ripsztokat is magának, szekundánsok segítségével nélkül parirozni.

Ne kiabáljon segítségért akkor, midőn a másnak ásott gödörbe maga esik be. Hanem próbáljon onnan kimaszni saját erejéből. Ha pedig benne marad, viselje magát jámbor keresztényhez illő módon és megadással.

Önök és társai nagyságos fővezér úr! a kik Réti Ferenczet azért, mert az a sajtótörvény értelmében be követelte a köteles lappéldányokat, meghurezolták az ország színe

előtt, a képviselőházban és a vármegye termében; eljárását a sajtósabadság elleni merényletnek bélyegezték. Most pedig, midőn sáfárkodásaiért sajtó útján vonjuk felelősségre, akkor ugy-e bár azt szeretné, ha a főispán úr ránk ijesztene, vagy esetleg pressio útján oda hatna, hogy a lapot szüntessük be? Mert hát nem gyakorolhatja megtorlás nélkül szabad rágalmozási hadjáratát. Mert keresztény katolikusi köszöntését szintén keresztény katolikushoz illő „mindörökkön amen”-nel viszonzzuk.

Ugy-e bár nagyságos fővezér úr! nagyon szívesen venné, ha úgy véletlenül becses lapja, a „Tiszavidék” maradna a vásáron? „Akkor lenne ám ne mulass!” Akkor azután szabadon és megbotránkozás nélkül gyanúsíthatna, rágalmozhatna mindenkit, a ki nem hajolna meg becses személye előtt, vagy a ki nem vallaná az ön meggyőződését. Egy év, vagy esetleg pár hó múlva arról venne tudomást az ország, hogy Csongrád városában mindenki lop, mindenki csal, mindenki gazember, csak Hegyi Antal és pártja a tisztakezü, az igazságos és a becsületes.

A „zsinegrevaló gazemberek”-et pedig ne mi közöttünk, az államilag

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCZÁJA.

Hogy lettem én és a feleségem is szolid?

Irtá: F—k Z—n.

II

A feleségem.

Hát tetszik tudni „a z ó t a”, a mikor ugyanis az a bizonyos elájulása a feleségemnek történt, nagyon is szolid ember vagyok.

Hogy miért? . . . Azt már elmondtam.

Először is félttem féltékenyen őrzött erényem a férji hűséget, másodszer meg beláttam, hogy a feleségem jó asszony, meg hogy nagyon szeret. Tehát megakartam becsülni a szeretetét, meg a szerencsémét is.

Nem járok sehová. Az anyósom „kedves fiának” szólít, a feleségem előtt az én „jó férjem” vagyok. Dehogy biznának az az ördögre; a nyakam kitörését meg épen-séggel nem ohajtják, sőt a hüvös napokra gyönyörű fehérvirágos selyemkendőt vettek a nyakamra, hogy meg ne hűtsem magam. Nagyon becses előttük a nyakam is, meg az egészségem is.

Rántott levest és kozmás ételt hónapok óta nem ettem, szinte vágyom már rá, hogy annál jobban érzékelhessem a jót. Va-

lósággal megcsömöröltem a sok jó, jobb és legjobb ételektől.

Kenyérsütést, narzomosást, tisztogatás és surolást most mindig akkor végzik, ha nem vagyok hon. Tudják, hogy ki nem állhatom.

Ha alszom lábujjhegyen járnak, világért sem háborgatnák nyugodalmamat.

E miatt késtem le már háromszor a vonatról s nem jutottam be a megyei gyűlésre, hol bizalmi kérdésekben lett volna szükség az én szavazatomra is.

A főispán azóta neheztel is reám, hanem az asszonyok kijelentették, hogy több az én drága egészségem nekik s így legyen nyugodt — ez után se költenek föl!

Sőt a multkor arra ébredtem föl, hogy ebéd utáni álmom fölött az anyósom örködik, a legnagyobb buzgalommal hessegetvén arczomról a legyeket.

Ez meg már anyóra meghatott, hogy még lapot olvasni sem járok a kaszinóba. Hogy azonban még is tudjak valamit a világról, harmadkézből veszem meg a kaszinóból.

Az első előfizető a kaszinó, ott „mai” lapot olvasnak; a második Bokorugró Izsák fűszerkereskedő és eczetgyáros, ez „tegnapit”; a harmadik vagyok én, én meg „tegnapelőtti” ujságot olvasok.

Igy történik aztán az, hogy én még csak valakinek súlyos betegségét tudom,

mikor már a kaszinóban meg is siratták az illetőt.

Vacsora után azután előveszem a három napos „ujságom.” Kényelembe helyezem magam (házi sapka, papucs, kabát és hosszúszerű pipáról is gondoskodtak az asszonyok mióta szolid vagyok) s elkezdek politizálni.

Hanem a legbékésebb napot is háborussá teszi az esti politika.

Kezdődik a csata a polgári házasság miatt s végződik a regény- és tárczákért.

Az anyósom és feleségem rendíthetetlen ellensége, én meg híve vagyok a polgári házasságnak, erősítvén: mily nagy boldogság lesz rossz asszonyt és nyelvest anyóst könnyen lerázni az embernek magáról.

A feleségem sir, az anyósom perel, mindkettő magára veszi, pedig én egyikre sem gondolom s így én nevetek rajt.

Erre a keserűség még nagyobb szokott lenni, nem békíti ki őket, legfeljebb a Murai tárczái.

Ez mind a kettőt megnevetteti s egyhangulag kijelentik, hogy jól tudok felolvasni.

— Már hogyne! — Szépen tud irni Murai s így könnyen megy a jó olvasás.

Hanem Bokorugróné is imádja a regényt és tárczákat s rendszeren kivágja és elteszi. Sokszor tehát ezek nélkül kapom

segélyezett polg. iskola tanári kara között keresse ön, hanem nézzen szét maga körül, ott bizonyára fog találni olyan egyént, a ki derekán viseli azt a bizonyos övet, melyet az osztó igazság szerint a nyakára kellene — csavarni.

Egy szóval vegye tudomásul, hogy akár a templomban, akár lapjában fog bennünket meghuzcolni, ezt nemcsak hogy nem fogjuk eltérni, hanem megtévezve fizetjük vissza. Máskülönben pedig ellehetünk egymás mellett békében.

Végre utoljára azt akarjuk bizonyítani, hogy mily piszkos hazugságokra képes vetemedni a Hegyi Antal úr szerkesztése alatt megjelenő „Tiszavidék”, midőn a folyó évi 6-ik számában „Egy bűn meséje” című cikkében a következőket írja: „Hanem Éder János, az ipartestületi biztos, lapszerkesztő és erkölcsbíró (?) egészen más, az teljesíthet a törvény által inkompatibilisnek nyilvánított szolgálatokat — jó pénzért, mert szabadelvűsége jó takaró arra nézve, hogy az efféle csekélységek ne lássa meg se az iskolaszék, se a tanfelügyelő.”

No hát, ez a kijelentés vagy óriási tudatlanságot, vagy pedig nagy fokú szemtelenséget tételez fel. Az utóbbi annál is inkább feltételezhető, mert hiszen a cikkíró tisztában van azzal, hogy az iparhatósági biztosi állás semmiféle dotációval nem jár. Különben is, hogy Hegyi Antal úrnak a nyilvános hazudozás egyik főjellemtvonásai közé tartozik, azt bebizonyította már több ízben, de különösen a mult évi korteskedések alatt, midőn a templom előtt tartott beszéde alkalmával azt hazudta, hogy Éder János a lapszerkesztésért 600 forint subvencziót húz a kormánytól.

Ha Hegyi Antal plébános úr annyit kapott volna a temetőből elárúsított akáczfák árából, mint Éder János a lapszerkesztésért, hát akkor

sohasem építtethetett volna a tanyáján csikó-aklot.

Azt is tudnia kellene a főfisztelendő plébános úrnak, hogy Boda Márton tanító úr fizetett tisztviselője az ipartestületnek, Éder János pedig csak tisztületbeli állást foglal el, mint ipartestületi biztos. De mindazonáltal mi voltunk azok, a kik az iskolaszéki ülésben szót emeltünk Boda Márton érdekében, és az ipartestületben elfoglalt tisztviselői állását megférhetőnek mondtuk ki a tanítói állással. Arról pedig, hogy Boda Márton tanító urat az előjáróság az ipartestületben elfoglalt állása miatt följelentette, épenséggel nem tehetünk.

Azt azonban tudjuk, hogy más ipartestületeknél is foglalnak el jegyzői állást tanítók, sőt több ipartestületnél működnek polgári iskolai tanárok, mint iparhatósági biztosok.

Vegye tudomásul a „Tiszavidék” szerkesztősege azt is, hogy mi véleményünket, úgy a főispán úr ő méltóságával szemben, mint bárkivel szemben is, mindenkor nyíltan és férfiasan kimondtuk és ezután is ki merjük mondani. A felelősséget pedig minden egyes cikkünkért elvállaljuk.

Azon eljárását pedig a „Tiszavidék” szerkesztőségének, hogy tehetetlen dühében bennünket Tallián Béla főispán úr haragjával fenyeget, gyávaaságnak bélyegezzük.

UJDONSÁGOK.

— február 12.

— A csongrádi ált. ipartestület f. hó 5-én, vasárnap tartotta meg előkválasztó közgyűlését. Elnöki egyhangulag Szöke Ferencz, alelnöki Krigler Lajos iparost. Pénztárnokul Kádár György iparost és számvevőül Fekete Lajos mészáros iparost választották meg. Eltekintve néhány a közgyűlés tekintélyét sértő kiszólásoktól, a közgyűlés rendben folyt le, mely körülmény csak dícséretére válik iparosainknak, annál is inkább, mert ugyan azok, a kik a békéltető bizottság közgyűlésén felizgatták az iparos ifjuságot, itt is ugyan azt akarták tenni. De dr. Szarka Mihály, ipartestü-

leti ügyész felvilágosító szavai következtében a tanácskozás teljes rendben folyt le. Különben is ezeknek az uraknak az ipartestület szétrobbantására irányzott szándékuk, minden alkalommal meghiusul. Utóvégre maguk is beláthatják, hogy a helybeli iparosok bírnak ammi önállósággal, hogy az efféle üres handa-bandára mit sem adnak. Legokosabban tennék az illetők, ha egyszerűen félrevonulnának, mert utóvégre teljesen le fogják magukat járn.

— *Hymen. S á g h i M i h á l y helybeli községi isk. tanító a napokban váltott jegyet Szolnoki Ninnuska kisasszonyal, Szolnoki Flórián felegházi lakos tekintélyes földbirtokos kedves és szép leányával.*

— **Rézsztatok használatának befitása.** A belügyminiszter a hivatalos lap utján az országos közegészségi tanács szakvéleményére támaszkodva, mely a rézsztatok konyhai alkalmazását veszélyesnek nyilvánította a törvényhatóságokhoz a következő körrendeletet intézte: „Ismeretes, hogy a sárgaréz 24—30% zink és a megfelelő mennyiségű veres-rézéből áll. E fémlevegőből a hígított savak, főképen a cizinket, de részben a rezet is feloldják; savak vagy sók oldatai pedig — levegő jelenlétében — mind a két fémot megtámadják, a midőn azután mérges cizink- és rézvegyületek állanak elő. Minthogy a sárgaréz-drótsztatok felülete nagy, a fémnek levegővel és folyadékokkal érintkezése a megtámadás föltételeire nézve kedvező körülmények között történik. Miután pedig az eledelnek és tápszereknek nagy része híg savakat és sókat tartalmaz, ha ezek ily szitákon szűretnek, vagy töretnek át, nagy mértékben ki vannak téve a cizink- és rézzel fertőzésnek; mi az ily ételeket élvezőknek egészségét nagyobb mérvben veszélyezteti. Felhívom ennélfogva a törvényhatóságot, hogy a réz-sztatoknak konyhai használatát nyilvános helyeken, korcsmákban, kórházi konyhákban, kifőzdékben stb., méltányos záros idő kitézése mellett tiltsa be; egyzersmind figyelmeztetve a nagyközönséget a réz-sztatok konyhai használatából reája háromolható veszélyekre, hasson oda, hogy magánosok is a réz-sztatokat konyhájukból küszöböljék ki és helyettük a teljesen ártalmatlan szőr-sztatokat alkalmazzák.

— **Az amerikai kivándorlás** az 1892-ik évben nagyobb mérvet öltött, mint az 1891-ik évben. Az amerikai hivatalos statisztika szerint ugyanis 1892-ik évi január hó 1-től augusztus végéig az Észak Amerikába kivándoroltak ő s s z e s száma 448,619, vagyis 32,049-el több volt, mint az 1891-ik év ugyanezen időszakában. — A

meg a lapot. Mikor a házassági háborúnak vége van, ilyenkor nem levén Murai, kénytelen vagyok kijelenteni, hogy még egy szó és . . . elmegyek lumpolni!

Még egy légy sem dong, olyan csend lesz! Szóval a sok dédelgetéstől, kezdék zsarnok lenni.

A városban pedig a férjek mintaképe lettem. Az ifjuság az én rovásomra lumpol, atyai és anyai megrovást az én reám való hivatkozással szokta megengyhíteni.

Igy telnek a napok és hónapok.

Hanem egy szép ősön arra virradtunk, hogy özvegy Kelecsény Amalie bárónő megunva a fővárost, városunkba telepedett meg, melynek határában volt ropant birtoka.

Húsz évi özvegysége után, most jutott eszébe.

Elég vén asszony volt ahhoz, hogy legjobban érdekelje a tere-fere.

A környéken messze nem volt hozzá illő rangú család, az unalom és kényszerűség vitte tehát reá, társaságot szerezni. — Nagy dolog az, ha megszokta valaki a tereferét és azután egyszer csak nincs kivel!

Sorba látogatta tehát az úri familiákat, s az asszonyok elhatározták, hogy a bárónő kedvéért és óhajára „jour fix-eket” tartanak sorba.

Még a feleségem is tele beszélte a fejem, hasznos és szükséges voltáról, no meg a „bárónő” miatt, hogy ő is kény-

telen. Bele nyugodtam. Mindent elhittem, de meggyőződtem arról is, hogy még a legjobb és legotthonosabb asszony is kész még lumpolni is, ha a hiúságát vele kielégítheti. A bárónővel beszélni, vele járn-kelni, nála „jour” lenni és a bárónő „nála” !! Oh! hsz ez valami nagy . . . boldogság!

És elkezdődött a feleségem lumpolása. Az asszony a ház lelke! Már most ha az asszony 7 naphól 2-ón készül a „jour”-ra, egyen tartja, a hét többi négy napján meg öltözik a mások „jourjára”, hogy néz ki ott a háztartás!? Tessék elképzelni! . . .

Ráadásul nekem, ha máshol volt a „jour”, oda kellett kísérni az asszonyt s egyuttal ott is maradni. Így jártam én, meg a többi férjek is.

És aztán végig hallgatni azt a sok „semmit”, a miről egy csapat nő annyi sok „valamit” tud mondani.

Ha meg nálam volt a napja, úgy jaj volt nekem.

Surulás, ajtók csapdosása, mozsár csörömpölés reggeltől estig.

Délben egy kis pörkölt leves és rántotta. A szakácsné pulykát kopsaszt, a mindenes diót tör, Jutka mandulát hámoz, a feleségem tortát cizfráz és a halkocsonyát gelatinozza szinesre, hogy szebb legyen.

Még engem is megcsipnek kávét örölni, vagy habot verni.

Aztán irjam meg kinek-kinek aranyos

széli kártyára a nevét s tegyem a teritékre. Van-e kártya, szivar, bor? El ne felejtsek „Mohai-vizet” hozatni, a bárónő szereti a borral.

Huzzak lackeczipót, fehér nyakkendőt, fekete guckert s ne tegyem csuffá zöldhajtásos vadászkabáttal és bagariaszagu eszímával az ő estélyét.

Várjam meg, míg a bárónő kel föl az asztaltól, s ne én adjam a jelt mint a multkor, hogy hölgyeim bocsánat . . . Urak, gyűjtsunk rá!

Micsoda ügyetlenség volt már az! Hát én azt már halálra meguntam. De a többi férjek is. Váltig törtük a fejünket, hogy kellene végét szakítani.

Egy napon a tüzérkapitányénál volt a jour. Az őrnagné hiányzott már csak a szokott társaságból; várták, de nem jött. Kimentette magát, a feje fáj.

— Bizonyosan erős volt a villányi, mivel méltóságod traktált tegnap bennünket, — szolt a bárónő felé fordulva a feleségem s mellé malitiosusan mosolygott.

A társaság hangosan és jó kedvvel nevetett a megjegyzésen, hanem én kardokat és golyókat láttam a levegőben röpködni. Az őrnagy katona, kötelessége a feleségét védeni; én meg a feleségem férje vagyok s így kénytelen leszek . . . kiállni.

Másnap ki is hívtak.

A feleségem kétségbe volt esve. Futott az őrnagyékhoz, ott mindent rendbe

bevándorlókból a legtöbb esett Németországra, t. i. 93,411, Oroszországból 49,137, Svéd és Norvégiából 46,069, Irlandból 42,314, Ausztriából 31,943, Magyarországból 29,567 ember vándorolt ki stb. A mi Magyarországot illeti, az 1891-ik év ugyanezen nyolcz első hónapjában csak 18,491 honfitársunk próbált szerencsét Amerikában, tavaly tehát a kivándorlók száma nyolcz hónap alatt 11,076-al, vagyis csaknem 69%-al emelkedett. Ez bizony nagyon szomorú állapot.

A gyermeknevelés érdekében.
A mi városunkban óvoda nem volt, panaszkodtunk, hogy kis gyermekeinket nem tudjuk hová küldeni. Most már van óvoda, hanem — ü r e s. Pedig a helyiség meg lehetős, szép, tágas udvara van, hol majd a tavasz folyamán kedvök szerint ugrádozhatnak és cseveghetnek a kicsinyek; az óvónő is szívesen foglalkoznék a gyermekekkel, ha ezeket elküldenék a szülők valószínű, hogy a zord tél tartotta eddig vizsgálva a szülőket a kicsinyek óvodába küldésétől és ezután reméljük benépesül az óvoda. A havi díj oly csekély, — 50 kr — hogy ezt a szegényebb sorsú szülő is megfizetheti. Greskovics Henriette k. a. óvónő, e csekély havi díjat állapítja meg egy-egy gyermek után s még azt is kijelenté, hogy 15 teljesen szegény gyermeket minden díj nélkül elfogad óvodájába. — Ajánljuk az érdekelt szülőeknek, hogy gyermekeiket ne tartsák vissza az óvodától, mert itt kellő felügyeletben, gondozásban és a mi fő: nevelésben és oktatásban részesül a gyermek. — Az óvoda helyisége a városi magtárral szemben, a Horcsik-féle tanítói lakásban van.

Lévay Ferencz, Csongrádvármegye kiváló érdemű volt tanfelügyelője, jelenleg miniszteri osztálytanácsos a napokban Temesvárott, Szegeden és Hódmezővásárhelyen látogatást tett, több igen fontos iskolai ügy megbeszélése végett.

Halálozás. Tipikus alakja hunyt el folyó hó 5-én a csongrádi magyar földmivelő osztálynak Greskovics Pál polgártársunkban. Azt hisszük, hogy nem csak községünkben, de az egész vármegyében is ismerték Pál bácsit, a ki jó izü kiszólásával nem egyszer derült hangulatot kelte úgy a vármegye, mint a községi közgyűlés termeiben. Azonfelül néh. Pál bátyánk jó szívű ember is volt. Akárki felszólította kezességre, ezt örömmel elvállalta. Ennek következtében tetemes összeget fizetett másokért. Mindazonáltal szép vagyont hagyott hátra családja részére. Pártunknak, de különösen dr. Szivák Imre, volt országgyűlési képviselőnek rendíthetetlen híve maradt egész haláláig. Béke hamvaira!

hozott, az asszonyok megbékültek, de mi nem. Egy hétig gyakoroltam a kertben egy tüzerhadnaggyal a vívást.

S ez alatt az asszony folyton sápadtabb lett, sirt, imádkozott, vagy böjtölt.

A párbaj megtörtént s mikor élve hazahoztak, az öröm és ijedelem együttes hatása alatt a feleségem elájult.

Mikor magához tért, már én feküdtem retteneteket nyögve és szegényke még akkor se vette észre, hogy a b a l kezem van bepórázva!

Ugy egyeztünk meg az őrnaggyal, hogy miután az asszonyok a párbaj előtt már úgy is kibékültek, hát nincs mit „komolyan” vivni; hanem miután mi meg „komolyan meguntuk” ezt a sok „jour-fixet,” hát tartuk meg a párbajt „tréfából.”

Igy került az én b a l kezemre, k a r d v á g á s! A „jour-fixeknek” vége, otthon ülnek az asszonyok s a feleségem is szolid lett.

Sőt még ma is böjtöt tart azon napon, melyen én ő miatta olyan „s u l y o s s e b e t” kaptam.

Soh' sem látta, nem is akarja, de szentül hiszi, hogy sulyos volt.

Hát nem áldott jó asszony!

Azért most már a világért sem maradok sehól 11 óráig tovább. Hanem ez már . . . igaz ám! És meg is tartom!

— **Ismét hazudott.** A „Tiszavidék” m. vasárnap megjelent 6-ik számában „Hihetetlen” czim alatt ismét oly nevetséges hazugságot bocsájt világgá, mit csak azok képesek elhinni, a kik vagy agylágyulásban szenvednek, vagy pedig végkép megvannak kergülve. Nevezetesen azt írja, hogy Herke Ferencz bíró úr aláírásokat gyűjt Tallián Béla főispán úr ellen, hogy a kormány haladéktalanul helyezze át Csongrád-megyéből. Azonban, a ki azt hiszi, hogy ez a hír csak egy kis ártatlan füllentés akar lenni, az nagyon csalatkozik. Mert a kis hamisaknak nincs egyéb szándékuk, mint Tallián Béla főispán urat célzatosan félrevezetni, hogy ily hazug hírek terjesztésével felhecczeljék a párt ellen, és ily módon nyerjék meg a maguk részére. Ezen állításunk, hogy nem a légből kapott, azt beigazoljuk a „Szentesi Lap”-nak f. hó 7-én megjelent számával; midőn a „Tiszavidék”-ben megjelent hazug közleményre „Fészkelődések” czim alatt egy főmédő cikket közöl. De hát laptársaink hamis szándéka ezuttal nem sikerült. Mert hát „könnyebb ám a hazug embert utolérni, mint egy szanta kutyát.” Ez a példabeszéd beteljesedett t. laptársainkon is; rajta vesztettek ez egyszer a hazudozáson. Most már azt hisszük, hogy be fogja látni Tallián Béla főispán úr ő méltósága, hogy milyen firmákkal van dolga!

— **A csongrádi sétatábla.** A f. hó 9-én itélkezett a szegedi törvényszék Gyovai Gábor csongrádi lakos felett, ki Blázsik Andrást még az elmúlt évben egy csongrádi korezmában úgy fejbe vágta, hogy az a szenvedett súlyos testi sérülés következtében tovább mint 20 napig orvosi gyógykezelés alatt állott. A törvényszék 8 havi börtönrre ítélte Gyovai Gábort, ki felebezett. Gyovai avval mentekedett, hogy Blázsik-ot, aki pedig a botütéstől rögtön földre rogyott, „mindössze ékkis vékony páczikával ütötte fejbe.” A verekedésre az adott volt okot, mert Blázsik részegfóval a korezmában mulatozó Gyovai Rókust, Gábornak az öcsesét, elébb pofonvágtá, aztán a korezmából kidobta.

— **Dreher-féle export-palackser.** Ezen világhírű gyártelep igazgatósága a jó hírnévnek örvendő K o v á c s és M e z e y budapesti thea és rum nagykereskedő cégének egy főelárusító helyet létesített. Megjegyzendő, hogy az egyik társfőnök Kovács István ur, kiváló szakértő, majdnem két évtizeden át Dietrich és Gottschlig cégénél mint intéző működött és a cég tulajdonosokat nagyon szolid üzletembereknek ismerik.

Sakk-matt.

Írta: Kovács István.

(Polytatás.)

— Melanie . . . ?

— Álnév; a valódi nevet nem árulta el, hiszem Sándor gróf maga a megtestesült discretio. Szavai után itélve Melanie grófnő egy földi angyal, az erény mintaképe s a boldogság bőségszarvát tartja kezében. Így nem esoda, ha a grófnak választása reá esett . . .

— Sakk; félek, hogy elvesziti a királynéját . . .

— Megmarad az élő királynőm . . .

— Természetesen, korona nélkül . . .

— A legszebb korona egy csinos asszonyi fejkötő, ha én tehetem fejére . . .

— Kinek ?

— Önnek, grófnő . . .

— Ah, minő meglepetés! Mióta tekint báró ur királynőjének.

— Mióta sze . . .

— Várjon. A királynőnek engedelmességni kell.

— Mindenesetre . . .

— S én azt akarom, hogy e tárgyról hallgasson.

— Parancsa szerint . . .

— A grófnak Melaniera esett választása. S aztán ?

— Igen . . . Melanie és Sándor előre lovagoltak, — a társaság messze maradt hátuk megett. A gróf ezt az alkalmat akarta felhasználni a nyilatkozásra s misem állott utjában, mert a társaság is csoportokra oszolva, kalandozta be a vadászterületet, csupán egy paraszt . . .

— Magam elé képzelem: marczona kinezésű, furkós bottal kezében, éltedet vagy pénzedet! . . .

— Csalódik, grófnő. Finom embernek mondják, a társasághoz tartozott ő is. Valami Szentiványi nevű, állítólag híres orvos . . .

— Egy saját érdeme van. Ismeri ?

— Nincs szerencsém . . .

— Folytassa tovább!

— Az orvos mindig nyomukban volt. Egyszerre Melanie grófnő mellé startoltatta lovát s a két ló, mintha egyszerre ijedt volna meg valamitől, sebes vágatással rohant előre, Sándor grófot messze hagyva, kinek lova épen akkor esőkönysödött meg, — s egy közeli domb nemsokára eltakarta a vágató párt szemei elől.

— Bizonyára nem örökre, mint valami szellemeket.

— Egy negyed óra telhetett el, mig Sándor gróf lova kitombolta magát és sarkantyuba kapta, utánuk iramodhatott. Midőn felért a dombra, meglepő idylli jelenet tárult szemei elé: az orvos épen akkor emelte ajkaihoz Melanie grófnő kezét . . .

— Nos . . . ?

— Oldalt az erdő képezett védbástyát . . . Szinte sajnálom a történet gyors befejezésétől egyik bástyának kiütése által megfosztani.

— Most folytathatja, — én huzok.

— Oldalt tehát az erdő képezett védbástyát, a háttérben a pusztaság a lemenő nap aranyszínű sugaraiban uszott, a völgyben egy lovas pár néma ajakkal, kéz a kézben s fent a dombtetőn Sándor gróf elképedve . . .

(Folyt. köv.)

Vasuti menetrend.

Csongrádról indul	d. e.	— —	9 15
Gátérre érkezik.	— —	— —	9 53
Félegyházára	— —	— —	10 18
Szegedre ind. (sz. v.)	— —	— —	12 18
Szegedre érkezik.	— —	— —	1 46
Budapestre ind. (gy. v.)	— —	— —	11 01
Budapestre érkezik.	d. u.	— —	1 20
Csongrádról ind.	d. u.	— —	3 00
Gátérre érkezik.	— —	— —	3 38
Félegyházára	— —	— —	4 03
Szegedre ind. (gy. v.)	— —	— —	4 57
Szegedre érkezik.	— —	— —	5 56
Szegedre ind. (sz. v.)	— —	— —	5 02
Szegedre érkezik.	— —	— —	6 57
Budapestre ind. (sz. v.)	— —	— —	4 57
Budapestre érkezik.	— —	— —	8 50
Budapestről ind. (sz. v.) d. e.	— —	— —	8 25
Félegyházára érkezik.	— —	— —	11 08
Csongrádra ind.	d. u.	— —	12 35
Gátérre érkezik.	— —	— —	1 05
Csongrádra	— —	— —	1 38
Szegedről ind. (gy. v.)	— —	— —	9 57
Félegyházára érkezik.	— —	— —	10 59
Csongrádra ind.	— —	— —	12 35
Csongrádra érkezik.	— —	— —	1 38
Budapestről ind. (sz. v.) d. u.	— —	— —	12 25
Félegyházára érkezik.	— —	— —	4 46
Budapestről ind. (gy. v.)	— —	— —	2 35
Félegyházára érkezik.	— —	— —	4 56
Csongrádra ind.	— —	— —	5 20
Gátérre érkezik.	— —	— —	5 47
Csongrádra	— —	— —	6 20
Szegedről ind. (sz. v.)	— —	— —	3 05
Félegyházára érkezik.	— —	— —	4 41
Csongrádra ind.	— —	— —	5 20
Gátérre érkezik.	— —	— —	5 47
Csongrádra érkezik.	— —	— —	6 20

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadó lap-tulajdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

REGALEBLŐK.

ÉS VENDEGLŐSÖKNEK!

ELSŐ RENDŰ

DREHER ANTAL

kivitelei palackszerek főraktára

KOVÁCS ÉS MEZEY

KÓBÁNYA,

képtelna-utca 13-ik szám alatt a serfőzde közvetlen közelében.

KÖZPONTI IRODA ÉS

megrendelési cím eskis

KOVÁCS ÉS MEZEY, BUDAPEST

thea, rum- és

cognac-nagykereskedők.

Sztétkitűlésre eskis plombált ládák használ-
tamak, melyek *palackcímet* vagy *törést*
teljesen kizárnak.

ÁRJEGYZÉK KIVÁNTATRA BÉRMENTESEN.

Legelősebb és legszolidabb

PALACKSER BEVÁSÁRLÁSIHELY

-XXX-

Köszönemnyilvánítás.

Tisztelt barátainak a vidéken köszönetet mon-
dok az irántam, mint a Dietrich és Göttsching cég volt
intézője iránt tanúsított jóindulatokért és kerem azzal
új vállalatomban is részesíteni kímélt tisztelettel
Kovács István.

LEGOLCSÓBB ARAK

KEDVEZŐ FELTÉTELEK.

Csongrádvármegye közigazgatási bizottságától.

4.

k. i. 1893.

HIRDETMEÉNY.

Csongrádvármegye közigazgatási bizottsága részéről ezezzel közhírré tétetik, hogy a
Csongrád-sövényházi árm. és belvizzab. társulatrészére Csongrád és Csany községek határában kisajátítandó területekre vonatkozó kisa-
jítási tervek megállapítása céljából szükséges tárgyalás a kiküldött bizottság által a
Csongrád község határában fekvő területeket illetőleg**f. évi február hó 20 s esetleg következő
napjának d. e. 10 órájaker**

Csongrádközség közházánál, a Csany község határában fekvő területeket illetőleg pedig

**f. évi február hó 22-ik és esetleg következő
napjának d. e. 10 órájaker**

Csany község közházánál ejtetik meg.

Míró az érdekelt felek oly felhívással értesítetnek, hogy a kiküldött bizott-
ság a kisajátítási terv megállapítása felett akkor is érdemileg határoz, ha a kítűzött
tárgyaláshoz az érdekelték közül senki sem jelennek meg.Kelt Szentesen, Csongrádvármegye közigazg. bizottságának 1893. évi január
25-én tartott üléséből, főispán helyett:**Dr. Csato Zsigmond**

alispán a közig. biz. h. elnöke.

Minden kiállításon legmagasabb kitüntetésekert nyert

16

GRÓF
ESTERHÁZY COGNAC

mely tiszta borból készül és ezért a közzség legkedveltebb itala,

Központi-iroda: Budapest, külső váczí-ut 23.

mindenütt kapható.

Csongrád, 1893. Nyomatott Schwartz Sándor könyvnyomdájában.